

nevycházej po setmění

HELENE
TURSTENOVÁ

motto detektivka

Nevycházej po setmění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Helene Turstenová

Nevycházej po setmění – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

nevycházej po setmění

HELENE
TURSTENOVÁ

Praha 2017

Přeložila Vendula Nováková

Copyright © Helene Tursten 2016

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS,
Copenhagen.

Translation © Vendula Nováková, 2017

Cover Photography © Irina Kalina / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0942-8

ISBN e-knihy 978-80-267-0985-5 (1. zveřejnění, 2017)

*Věnováno Anneli Höierové s vřelými díky
za přátelství a profesionální podporu*

PRVNÍ ČÁST — PROSINEC

SRDCE JÍ PRUDCE BUŠILO a žaludek se nervózně svíral. Posledních deset minut vyučovací hodiny byla Amelie jako na trní. Jakmile zazvonilo, vystřelila ze židle a vyřítila se s Tuvou v těsném závěsu na chodbu.

„Doprovodím tě na autobus!“ zavolala Tuva.

Dívky na sebe hodily bundy a letěly k východu. Na schodech se zastavily, zapnuly se a nasadily si čepice. Venku už byla tma a od moře silně foukal ledový vítr. A ještě k tomu se spustil prudký liják. Do Vánoc zbývaly dva týdny a nespadla ještě ani vločka. Příšerná otrava! pomyslela si Amelie. Nejraději by se otočila a vrátila se ke spolužákům, ale musela si zajet domů pro zapomenutou košili a světýlko na slavnost svaté Lucie.

Hudebkářka jim nařídila, že musí být na posledním nácviku před vánoční besídkou a průvodem svaté Lucie všichni už převlečení, aby to bylo *jako doopravdy*. Říkala tomu *generálka*.

Ráno panoval doma hrozný zmatek. Julien byl jako obvykle rozespálý a odmítal jít do školky. Máma ho musela dlouze přemlouvat a přesvědčovat, než se konečně oblékl. Vybíhali z domu s pořádným zpožděním. V tom spěchu zapomněli tašku s jejich věcmi na podlaze v předsíni.

Amelie měla průkazku na autobus, protože už nechtěla odpoledne chodit do družiny. Ze školy to měla domů do Önnarödu jen jednu zastávku, ale jít pěšky po úzké silnici bylo potmě nebezpečné. I když měla na botách i rukávech bundy odrazky, maminka trvala na tom, aby jezdila autobusem. Tuva bydlela kousek od školy a žádnou průkazku nepotřebovala. Dívky byly nejlepší kamarádky a chodily spolu do třetí třídy. Amelii bude za dva měsíce a tři dny deset a družina byla podle ní pro mrňata. Tuva s ní byla zajedno, i když oslaví desáté narozeniny teprve pátého května.

Dívky zaslechly, jak autobus zajíždí k zastávce. Anebo snad už odjížděl?

„Počkejte!“ křičely.

Utíkaly dolů z kopce, seč jim síly stačily, ale zahlédly už jen, jak se červená zadní světla autobusu vzdalují po silnici. Další autobus jede až za dvacet minut. Do prčic! Za půl hodiny *musí* být zpátky ve škole!

Dívky zůstaly chvilku stát u prázdného přístřešku na zastávce, aby se po tom sprintu vydýchaly. Asi jí nezbude než si pro věci domů zaběhnout, zabere to jen deset minut. Jenže v tom případě promoknu až na kůži, pomyslela si Amelie. V tu chvíli uslyšely povědomé bručení motoru.

Kristoffer! Byl s Tuvou nějak příbuzný, Amelie nevěděla přesně jak, ale už několikrát je svezl svým podomácku upraveným nákladáčkem. I když on vlastně tvrdil, že se to jmenuje pick-up.

Tuva se odhodlaně postavila ke kraji silnice a začala na vozidlo, které se k nim pomalu blížilo, zuřivě mávat. Amelie se rozbušilo srdce ještě víc, když Kristoffer zastavil. Stáhl okénko a tázavě se na ně podíval. Z reproduktorů dunělo hlasité rockabilly a odráželo se od stěn přístřešku.

„Ahoj! Nesvezl bys Amelii? Ujel jí autobus... Svezíš ji? Prosíím!“

Přikývl a Amelie rychle přeběhla na druhou stranu vozidla. Vesele Tuvě zamávala, otevřela dveře a naskočila. Ulehčeně vydechla a zabořila se do měkkého sedadla. Bílé kožené sedačky, paráda. Kristofferův nákladáček, ne, vlastně pick-up, byl super. Pro Kristoffera bylo důležité, aby se autům říkalo správně. U čelního skla se houpal vonný stromeček a příjemně voněl. Anebo to možná voněl vlasový gel, kterým si Kristoffer tužil dlouhou vyčesanou ofinu. Tuva tomu říkala elvisovská vlna. Podle ní to byl super účes, ale Amelii se zase tolik nezamlouval. Líbili se jí *One Direction* a nikdo z kapely takový účes neměl. Kristoffer měl na sobě mikinu s kapucí, celou flekatou od oleje a jiné špíny. Džíny také špinavé. Amelie věděla, že Kristoffer se svým tátou opravuje auta.

Pick-up se rozjel a Amelie Tuvě ještě jednou vesele zamávala.

„Máme nácvik na Lucii a musíme už být oblečené v košilích jako družičky. Ale ozdobné řetězky ještě mít nemusíme, ty až zítra. Vánoční besídka, chápeš. Přijdou se na nás podívat všichni rodiče. Já a Tuva jdeme v průvodu. Celou dobu zpíváme a mrňata z první a druhé třídy dělají ovce a pastevce a my jsme andělé a...“ Amelie brebentila a brebentila. Kristoffera trochu znala, ale i když ji už mnohokrát v pick-upu svezl, ještě nikdy s ním nebyla o samotě. Vždycky s ní jela Tuva. Ale Kristoffer se choval zcela jako obvykle. A ona možná tolik povídala proto, že věděla, že jí Kristoffer stejně neodpoví. Moc toho nenamluvil. Vlastně nemluvil skoro vůbec. Ale byl hodný. Například teď ji přece veze domů. Pohodlně se na sedadle uvelebila s klidným vědomím, že se do školy stihne vrátit včas.

Když Maria odpoledne přišla Julienu vyzvednout ze školky, bylo s ním stejně těžké pořízení jako ráno. Teď pro změnu naprosto odmítal jet domů, protože s Maltem právě něco stavěl z lega a rozhodně to nemohlo počkat do druhého dne. Maria ho všemožně přemlouvala a nakonec se ho pokoušela obléct násilím. Cítila, jak jí po zádech stéká pot. Pětiletý Julien byl přetažený a našťvaný. Prý období vzdoru, no jasně. Ten kluk vzdoruje, co se narodil, pomyslela si Maria našťvaně. Odevzdaně se podívala na učitelku, která s nimi zůstala v jinak prázdné šatně. Společnými silami se jim nakonec podařilo navléct chlupci bundu a about boty, nepromokavé kalhoty si vzít odmítl. Cestou k autu samozřejmě spadl do velké louže. Džíny si úplně promočil a opět začal fňukat.

„Jenom vyzvedneme Amelii a jedeme hned domů. Udělám vám kakao se šlehačkou a vytáhneme z mrazáku skořicové šneky. To si po takovémhle dni všichni zasloužíme, ne?“

Dala mu pusku na čelo a usadila ho do auta. Pás u dětské sedačky samozřejmě nešel zapnout. Dnes se prostě musí všechno kazit! Trochu si vydechla, teprve když usedla za volant. Do školy, kam chodila Amelie, to bylo našťestí jen pár minut cesty. Maria už se na kakao a skořicového šneka sama těšila.

Maria tázavě těkala pohledem mezi Tuvou a učitelkou hudební výchovy Therese Janssonovou. Ve školní aule, kde se měla besídka odehrávat, zůstaly jen ony tři. Z rozsvíceného stromečku v rohu se linula výrazná vůně smůly. Větve se prohýbaly pod spoustou ozdob, které na ně děti navěsily.

„Ona se nevrátila?“

„Ne. Volala jsem jí asi tisíckrát. Nezvedá to,“ řekla Tuva.

„Také jsem se jí snažila volat. Na mobil i k vám domů na pevnou linku. Ale měla jsem plné ruce práce s nácvikem...“

Učitelka se zatvářila omluvně a nervózně polkla. Posunula si brýle s velkými obroučkami z rohoviny ke kořeni nosu a Maria si všimla, že se jí chvěje ruka. Taky má strach, pomyslela si Maria.

„Amelie by nikdy nácvik nevynechala,“ prohlásila.

„To rozhodně ne. A opravdu se moc těšila, že bude zpívat sólo v *Betlémské hvězdě*,“ souhlasila učitelka.

„Amelie je vždycky na příjmu,“ dodala rozhodně Tuva.

Má pravdu, Amelie vždycky telefon zvedá, pomyslela si Maria a její strach se stupňoval.

„Tuvo, odvezu tě domů,“ vyhrkla.

„Mohla byste mi zavolat, až ji najdete? Nevadí, když bude pozdě,“ vypravila ze sebe učitelka nervózně.

„Samozřejmě.“

Maria už byla na cestě k autu.

Prohledali dům i zahradu. Julien nadšeně pobíhal kolem a pomáhal, znal všechny skrýše, protože hra na schovávanou patřila k jeho nejoblíbenějším. Sestru však nikde nenašel.

Ve dřezu ležela slupka od banánu a na kuchyňské lince stála sklenice s trochou mléka na dně. Než Amelie vyběhla z bytu, zašla se vyčurat, ale ve spěchu po sobě zapomněla spláchnout. Igelitku s družičkovskou košilí a světýlkem na baterky nemohla Maria nikde najít. Dcera tedy dorazila domů, vzala si něco k jídlu, došla si na záchod, popadla tašku a zase vyběhla ven do tmy a nečasu. Kam se poděla pak?

Maria bezmyšlenkovitě nachystala synovi kakao a rozmrazila v mikrovlnce slíbeného šneka. Julien se spokojeně pustil do jídla a ona mezitím obvolala všechny, u koho by snad Amelie mohla být. Nikdo ji neviděl ani s ní nemluvil. V pravidelných intervalech volala dceři na mobil, vyzváňelo to, ale nikdo to nezvedal. Jak správně říkala Tuva, Amelie telefon vždycky zvedala, byla na svůj nový mobil tak pyšná a měla z něj takovou radost.

Marii se úzkostí sevřelo hrdlo. Chvilku trvalo, než se dala natolik dohromady, aby zavolala tchyni. Roztřesenými prsty navolila číslo. Ozval se klidný hlas Iris Holmové, Maria už se neudržela a propukla v pláč. Plakala především úlevou, že zastihla Iris doma, tchyně jí vždycky byla oporou. Mezi záchvaty pláče ze sebe Maria vypravila, že se Amelie ztratila. Poprosila Iris, jestli by nepohlídala Julienu, ona se vydá prohledat okolí.

„Volala jsi Johannesovi?“

To bylo první, na co se Iris zeptala, když překročila práh bytu.

„Ne, ale obvolala jsem všechny ostatní, kteří připadají v úvahu. Nechci ho strašit. Odtamtud stejně nemůže nic udělat,“ odpověděla Maria.

„To je samozřejmě pravda... Jestli ji do hodiny nenajdeš, zavoláme policii.“

Tchyně v těžkých situacích nikdy neztrácela rozvahu a klid, ať už se to týkalo práce, nebo soukromí. Za půl roku měla odejít do důchodu, ale stále pracovala na plný úvazek jako knihovnice. Jemně vzala Marii do náruče a bez dalšího vyptávání ji objala. Snacha postupně přestala vzlykat a Iris ji pohladila po tváři.

„No tak. Běž najít Amelii,“ vyzvala ji.

Chvilku nato vyběhla Maria do tmy a lijáku. Měla na sobě pláštěnku a vybavila se silnou baterkou. Rázným krokem se vydala po levé straně silnice. Celou dobu svítila na krajnici a dolů do příkopu. Lilo jako z konve a vítr zesílil, stěží vůbec něco viděla. Došla necelý kilometr ke škole a nevyšla si ničeho zvláštního. Přibližně každých pět minut Amelii volala, ale bez odezvy.

Najednou ji něco napadlo. Zastavila se a vyhledala na mobilu nedávno pořízenou dceřinu fotografii; Amelie se na ní usmívala, oči jí šťastně zářily a ofinu měla sepnutou novou sponkou. Snímek její krásné dcery ji opět přiměl k pláči. Slzy se mísily s kapkami deště, který jí bičoval obličej. Rozechvělými prsty zveřejnila fotografii na Facebooku s prosbou, aby se ozval kdokoli, kdo dívku na fotce viděl dnes po patnácté hodině odpolední.

Na zpáteční cestě míjela kontejnery s tříděným odpadem, které stály pár set metrů od autobusové zastávky. Mechanicky navolila ze seznamu Ameliino jméno a s bušícím srdcem čekala na vyzváněcí tón. Panebože, prosím, ať mi to zvedne! Panebože... Odkudsi z kontejnerů se slabě ozval refrén *Rolniček* a vytrhl Marii z její tiché modlitby. Amelie si tuto vyzváněcí melodii stáhla před několika týdny, aby sobě i okolnímu světu připomněla, že se blíží Vánoce.

„Amelie! Amelie! Kde jsi?“

Hlas jí při volání přeskočil. Utíkala k řadě kontejnerů, srdce jí tlouklo jako splašené. Po několika vteřinách zjistila, že vánoční melodie se ozývá z nejbližšího kontejneru. Když otevřela víko, zvuk zesílil. Škvíra byla příliš úzká na to, aby do ní mohla strčit hlavu, ale posvítla si dovnitř baterkou. Odpad zjevně nedávno vyvezli, protože kontejner byl prázdný a vyzvánění se úporně odráželo od stěn.

I když jí bylo jasné, že dívka v kontejneru být nemůže, zavolala škvírou dovnitř: „Amelie! Amelie!“

Odpověděla jí jen ozvěna vlastního hlasu, která se mísila se syntetickým vyzváněním. Maria odtáhla hlavu od škvíry a snažila se uvažovat. Típla hovor, aby tu příšernou melodii umlčela.

Neohrabaně vytukala číslo 112. Když jí klidný ženský hlas oznámil, že se dovolala na tísňovou linku, jako by jí hlasivky vypověděly službu.

„Amelie... moje dcera... je pryč!“ podařilo se jí nakonec ze sebe vypravit.

„Kolik jí je?“

„Devět...“

„Jak dlouho už je pryč?“

Maria se to marně snažila spočítat, nebyla schopná se soustředit.

„Šla si ze školy domů pro věci... měli nacvičovat na vánoční besídku... ale zpátky už se nevrátila!“

„V kolik to bylo hodin?“

„Ve tři... kolem třetí.“

„Takže už to budou čtyři hodiny. Obvolala jste kamarády a sousedy?“

„Ano! Všechny! A prohledala jsem dům... zahradu... okolí našeho domu. Teď jsem prošla celou trasu od našeho domu ke škole. S baterkou. A...“

„Jak je to ke škole daleko?“

„Ani ne kilometr. A teď jsem tady u kontejnerů. Zavolala jsem jí na mobil... a uslyšela jsem její melodii. Zvoní to z toho kontejneru!“

To poslední už nechtíc zakřičela. Na druhém konci se na několik vteřin rozhostilo ticho, pak se znovu ozval ten klidný hlas.

„Jak se jmenujete?“

„Maria Holmová.“

„Kde přesně se teď nacházíte?“

„U kontejnerů na tříděný odpad... u sběrného dvora, nebo jak se to jmenuje... mezi Önnarödem a Mällby.“

„Nejbližší město?“

„Strömstad.“

„Jak daleko od Strömstadu jste?“

„Asi dva kilometry na sever.“

„Posílám tam hlídku. Zůstaňte na místě.“

Za deset minut přijel hlídkový vůz. Maria jim ukázala Ameliinu fotku a popsala, co měla dcera na sobě: červenou péřovou bundu, bílou čepici, modré rukavice, modré džínny a modré boty. Policista se představil jako strážmistr Patrik Lind. Bylo mu něco přes dvacet a vypadal fyzicky zdatně, i když měl trochu nadváhu. Nebyl právě vysoký a bunda uniformy se mu na zádech povážlivě napínala, a tak působil poněkud zavalitým dojmem. Dlouho si fotku prohlížel a pak prohlásil:

„Je celkem snědá, že? Nevyhrožoval vám třeba někdo?“

Maria na něj zůstala nechápavě zírat, než jí došlo, co má na mysli.

„No, já pocházím z Guadeloupe... z Karibiku. Manžel je ze Strömstadu. Švéd. Žiju tady deset let a o barvě mé kůže se negativně vyjadřovalo jen pár lidí. Ani Amelie se o ničem takovém nezmiňovala.“

„Jen mě napadlo, že by to třeba mohl být nějaký ten zločin z nenávisti nebo tak,“ řekl mladý policista.

Zašilhal po své kolegyni, která byla o půl hlavy vyšší než on a měla dlouhé havraní vlasy svázané do culíku. Při zmínce o „zločinu z nenávisti“ zůstal výraz jejich tmavých

mandlových očí zcela nevyzpytatelný. Patrik Lind věděl, že Alici Åslundovou adoptovali z Číny, když jí byl rok. Vyrůstala u postarší ženy na koňské farmě kousek od Fjällbacky. Vzhledem k jejím zjevně asijským rysům a menšinové sexuální orientaci pro ni význam spojení „zločin z nenávisť“ nepředstavoval nic nového.

Policista nejprve přeposlal fotografii na mobil sobě i kolegům a pak Marii přístroj vrátil. Houpavým krokem s pažemi odstávajícími od těla se přesunul k autu a těžce usedl na sedadlo spolujezdce. Než odjeli, podařilo se Patriku Lindovi dovolat řediteli firmy, která měla kontejnery na starosti. Poté co mu policista vysvětlil, proč volá tak pozdě, ředitel slíbil, že pošle někoho, kdo kontejner odemkne.

„Jedeme ji hledat,“ křikl Patrik Lind otevřeným bočním okýnkem.

Rychle ho zase zavřel, aby se liják bubnující do auta nedostal dovnitř. Strážmistryně Åslundová už seděla za volantem. Nastartovala a prudce vyrazila po silnici. Začali kroužit po okolí.

Než dorazil muž ze svozové firmy, uběhlo půl hodiny. Maria mezitím osaměle stála ve tmě a dešti. Třásla se zimou a strachy, ale neodvážila se kontejnery opustit. Z nějakého důvodu jí připadalo důležité, aby ohlíдалa jedinou stopu, kterou po dceři našla.

Když se konečně objevil dotyčný zaměstnanec, zabočilo ke kontejnerům i policejní auto. Patrik Lind a Alice Åslundová přinášeli pouze skličující zprávu, že po dívce nenašli ani stopy, ale oznámili, že už je na cestě další policejní vůz, který se do hledání zapojí.

Muž ze svozové firmy otevřel kontejner, ze kterého se ozývalo Ameliino vyzvánění. Na dně téměř prázdného

kontejneru ležel mobilní telefon. Alice Åslundová vlezla dovnitř a opatrně mobil vložila do papírového sáčku. Maria potvrdila, že přístroj s růžovým pouzdem se vzorem kočiček patří Amelii.

Teď ležel v sáčku na důkazy. Důkaz? Důkaz čeho? pomyslela si.

Během večera zorganizovali velkou pátrací akci, povolali policii i armádu. Zúčastnilo se i mnoho dobrovolníků, kteří četli na Facebooku Mariinu prosbu. Nad ránem přiletěl vrtulník s termokamerou a začal prohledávat okolní oblast. Velitel zásahu slíbil, že vrtulník bude pátrat tak dlouho, dokud dívku nenajdou.

MARIA BYLA VDĚČNÁ, že u nich Iris zůstala přes noc. Tchyňě také zavolala Johannesovi a připravila ho na to, co se stalo. Odůvodnila to tím, že jinak by se k němu ta novinka mohla dostat přes sociální síť. Johannese to samozřejmě naprosto zdrtilo, ale zároveň chápal, že sám teď nijak pomoci nemůže. Helikoptéra s další směnou měla na ropnou plošinu přiletět druhý den ráno a odvézt zpět partu, která si odpracovala tři týdny. Johannes už čtyři roky pracoval na základně jako kuchař. Nebylo možné se odtamtud dostat jinak než helikoptérou, ropná plošina se nacházela daleko v Norském moři. Helikoptéra je dopraví do Kristiansundu a odtamtud poletí do Osla. Z Osla cestoval Johannes většinou autobusem, někdy však měl štěstí a svezl ho kamarád Ted, který se do Strömstadu vracel z práce na osloském letišti Gardermoen. Zrovna tento pátek to vyšlo a domů ho poveze Ted.

Zazvonění telefonu vytrhlo Marii z neklidné dřímoty. Nejdřív si neuvědomila, kde je ani proč sedí zcela oblečená v křesle. Zvonila pevná linka, Maria vyběhla do předsíně a mátožně si přiložila sluchátko k uchu. Našli Amelii? Panebože... Panebože...

„Maria,“ vypravila ze sebe se srdcem až v krku.

„Dobrý den. Tady je Evelyn.“

Volala jí Tuvina matka. Maria ji znala, i když se soukromě příliš nestýkaly.

„Dobrý den.“

Maria ve svém hlase uslyšela zklamání, které se marně snažila zakrýt.

„Víte něco nového o Amelii?“

„Ne.“

Vyznělo to stroze a odměřeně, ale Maria neměla teď sílu být milá.

Evelyn trochu zaváhala a pak pokračovala:

„Tuvě je to strašně líto, sedí tu a pláče. Odmítá jít do školy na vánoční besídku. Včera mi nic neřekla, ale teď ráno se mi svěřila... Amelii prý domů zavezl Kristoffer.“

Marii chvíli trvalo, než si vybavila Tuvina příbuzného, nadšence do aut.

„Kristoffer Sjöberg?“

„Ano. Jeho matka je už několik let po smrti, ale byly jsme sestřenice. Kristoffer je tedy Tuvin vzdálený bratranec. Nebo bratranec z druhého kolene, jak se taky říká. I když...“

„Počkejte... kdy ji vezl?“ přerušila ji Maria.

Únavou a úzkostí se jí v hlavě všechno pletlo, měla potíže zpracovat tu spoustu nepodstatných informací o tom, kdo je s kým jak příbuzný.

„Včera. Když si Amelie potřebovala dojet pro zapomenuté věci domů. Strašně lilo a ujel jí autobus. Tuva s ní byla na zastávce a kolem zrovna jel Kristoffer v tom svém pick-upu. Tuva se ho zeptala, jestli by nemohl Amelii svést, a on souhlasil.“

Maria ucítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce.

„Děkuju za zprávu!“

Práskla se sluchátkem a vytáhla mobil, včera si uložila
přímé číslo na policii, na které mohla kdykoli zavolat.

STRÁŽMISTR PATRIK LIND s kolegyní Alicí Åslundovou dostali za úkol přivést Kristoffera Sjöberga k výsledku. Oba policisté spali jen pár hodin a nebyli zrovna v nejlepší náladě. Patrik zíval, div si nevykloubil čelist, a ze všech sil se snažil udržet oči otevřené.

Vítr se během noci uklidnil, ale déšť nejevil žádné známky slábnutí. Přestože už bylo devět ráno, stále panovala úplná tma. Jediné světlo vydávaly adventní svícny a hvězdy v oknech a vánoční výzdoba kolem domů.

„Bydlí směrem na Hällestrand. Spíš vlastně kousek před ním. Na levé straně...“ hlásil Patrik, ale Alice ho přerušila.

„Já vím. Ten barák přece znají ve Strömstadu všichni,“ odsekla rozespale.

Většina lidí z města dům i jeho majitele znala, v tom měla zcela jistě pravdu. Kristofferův otec, Olof Sjöberg, byl ve Strömstadu známá firma. Dům, kde se synem bydlel, byl vlastně starý rodinný statek, který postupně zrekonstruoval a přestavěl. Během let ho vylepšil k nepoznání. Dnes vypadala budova se dvěma křídly jako nějaké panství. Zasklené verandy, jedna z nich s vířivkou, a dvacetimetrový bazén pod prosklenou kupolí připomínaly

moderní lázně. Před několika lety o domě uveřejnili ve *Strömstadském deníku* rozsáhlou reportáž. Olof reportéra i fotografa provedl a hrdě jim ukázal všechny moderní vymoženosti, kterými starý dům vybavil. Lidé museli neradi připustit, že Olof dům zrenovoval vkusně a zachoval jeho starý styl. Se všemi přístavbami, verandami a zastřešenými venkovními prostory se jeho rozloha více než zčtyřnásobila. Jediné, co Olof Sjöberg na statku nezměnil, byl jeho původní název, Breidablick – Vyhlídka. Jméno bylo napsané na starodávné litinové ceduli, která visela u silnice a šipkou ukazovala nahoru do prudkého svahu. Dům stál na samotném vršku vysokého kopce a byl odtamtud úchvatný výhled na všechny světové strany. Cestu lemovala březová alej a mezi stromy stály lampy na masivních litinových sloupech.

Uprostřed kruhového prostranství před domem trůnil velký smrk s rozsvícenými světýlky. Podél okrajů střechy celé velké budovy visely umělé rampouchy s blikajícími LED žárovkami. Ve všech oknech byly vystavené adventní svícníky nebo hvězdy. Vše, co se dalo rozsvítit, svítilo.

Když policejní auto vjelo na prostranství před domem, otevřela se křídla vchodových dveří a na velké schodiště vyšel Olof Sjöberg. Záře lamp na zdech se odrážela od červených žulových schodů. Muž se otočil a zavřel za sebou dveře. Klidně pak vyčkával pod střechou, kterou podíraly dva válcové žulové sloupy, až k němu v tom ledovém lijáku přiběhnou policisté. Tady na kopci poskytovala ochranu před větrem jen velká obytná budova a rozlehlá stodola, která byla vidět o kousek dál.

„Dobrý den! Anebo bych snad měl říct dobré ráno?“

Olof Sjöberg nasadil bodrý tón, ale Alice si povšimla, že se mu trochu plete jazyk a že „snad“ vyslovil jako

„šnad“. Ruku jim podal rozmáchlým gestem, což ještě posílilo její podezření, že Olof Sjöberg není střízlivý.

Oba policisté se představili. Muž na schodech byl urostlý a ruce jim stiskl hrubou, mozolnatou pravicí. Ocelově šedými vlasy sčesanými dozadu se marně snažil zakrýt pleš na temeni hlavy. Na nohou měl ošoupané dřeváky, které kontrastovaly s elegantním tmavomodrým sakem, oslnivě bílou košilí, kravatou sladěnou s kapesníčkem a tmavomodrými kalhotami. Jeho oděv naznačoval, že se chystá vyrazit spíše na obchodní schůzku než za prací na statku. Obklopoval ho silný odér drahé vody po holení a pánského parfému. Možná se tím snaží zakrýt fakt, že z něj táhne alkohol, pomyslela si Alice.

„Čímpak mohu policii sloužit?“

Pokoušel se o žoviální a žertovný tón, ale nadále stál přede dveřmi a nejevil úmysl uhnout.

„Víte o tom, že se tady v okolí včera odpoledne ztratila holčička?“ zeptala se ho Alice přímo.

Dobrosrdečný výraz vystřídaly ustarané vrásky a mužův obličej nabyl poněkud buldočích rysů.

„Ano. Viděl jsem to ráno ve zprávách. Taková tragédie... už jste ji našli?“

Patrik Lind si odkašlal a řekl důležitě:

„Ne. Ale dozvěděli jsme se, že domů jela s vaším synem Kristofferem, takže ho teď odvezeme k nám na stanici, abychom si s ním promluvili.“

Bezděky vypjal hrud' a probodl Olofa Sjöberga pohledem. To se ti povedlo, Patriku, pomyslela si Alice a pokoušela se skrýt povzdech.

„Aha. Tak to jo.“

Chlad v jeho slovech byl očividný. Po žoviálním tónu jako by se slehla zem a nic v jeho hlase už neprozrazovalo,

že je pod vlivem alkoholu. Lampy u dveří ho osvětlovaly zezadu a on se nad nimi tyčil jako výhrůžný tmavý stín. Dokonce i Patrikovi došlo, že tento úkol patrně nebude tak úplně jednoduchý.

„Potřebujeme od něj jen nějaké informace. Není to žádný výslech ani...“

Alice se to celé snažila urovnat, ale muž nedal nijak najevo, že její vysvětlení přijímá.

„Bez mé advokátky nebude nic,“ odsekl.

„Ale to není potřeba... Kristoffer není z ničeho podezřelý... jen se ho na něco zeptáme...“

„Můj syn nepojede na policejní stanici ve Strömstadu a nenechá se vyslýchat od nějakých debilních nekompetentních *fízlů* bez přítomnosti advokáta!“

Olof Sjöberg prskal a přitom zaťal obě ruce v pěst. Alice byla dost chytrá na to, aby zmlkla, to se však bohužel nedalo říct o jejím kolegovi.

„Vyslechnou ho kriminální inspektoři z Trollhättanu. A celé to má na starosti krajské ředitelství v Göteborgu. Takže žádný Strömstad,“ dodal.

Zdálo se, že ho těší, že může nabubřelého Sjöberga opravit. Svou chybu pochopil příliš pozdě.

„Říká debilní *fízl* číslo jedna! Vyřidte těm kreténům z Trollhättanu, že se jim moje advokátka ozve a domluví s nimi schůzku u vás na stanici. A budu u toho já i moje advokátka!“

S těmito slovy se prudce otočil, otevřel dveře a vešel dovnitř. Křídla dveří za sebou s prasknutím přibouchl. Alice se strachem sledovala, jestli ze dveří nespadnou dva krásné adventní věnce nebo nepopraskají vitrážové výplně.

„Co si to sakra...“

Patrik nevěřicně zíral na zavřené dveře.

„Tak pojď, ty debilní fízle číslo jedna, pojedeme,“ řekla Alice.

Ale řekla to s úsměvem. Patrik si nebyl jistý, jestli to má vzít s humorem, anebo se naštvat.

„Takže my tu máme sedět a čekat, až se tomu chlápku a jeho synovi uráčí sem dorazit? Proč jste netrvali na svém a nedotáhli sem toho kluka násilím?“

Roger Willén, zástupce ředitele pro oblast Trollhättan se vyzývavě díval na strážmistru Linda a Åslundovou. Než kdokoli z nich stihl odpovědět, ujal se slova jejich šéf, komisař Sven-Ove Berglund.

„Hm, Rogere, měl byste asi vědět, že Olof Sjöberg není jen tak někdo a komandovat se nenechá,“ řekl a významně nadzvedl husté obočí.

„A proč ne? Zaslouží si snad nějaké zvláštní zacházení?“ vyptával se Willén.

Komisař sklopil zrak ke svým vrásčitým rukám s hnědými skvrnami, sepnutým na stole. Možná prosí nějakou vyšší moc, aby mu dala sílu, pomyslela si Alice.

„Olof je v našem městě důležitá osoba. Já ho dobře znám, vyrůstali jsme spolu a mnoho let jsme byli spolužáci. A odjakživa tak nějak... udával tón. Dost často se potkáváme na různých společenských akcích, protože žijeme na malém městě. Občas si zahrajeme golf a mockrát jsme spolu v minulosti vyrazili plachtit na moře.“

Vzhlédl k zástupci oblastního ředitele Willénovi, který vzpřímeně stál u jeho stolu. Uniforma mu na širokých ramenou seděla jako ulitá a puky na kalhotách měl rovné, jako když střelí. Jeho téměř oholená hlava ještě posilovala vojenský dojem, kterým na kolegy působil. Neustále

vypadal, že stojí v pozoru. Dej si pohov, svalovče, pomyslela si Alice uštěpačně, ale ani tohle nevyslovila nahlas.

„No a?“ opáčil Willén pánovitě.

Komisař se chvilku rozmýšlel a teprve pak odpověděl. Bylo vidět, že svá slova pečlivě váží.

„Zdědil po otci kvetoucí podnik. A své schopnosti má patrně taky po něm. Oba pro hospodářství ve Strömstadu hodně udělali. Podnikatelé. Vytvořili spoustu pracovních míst.“

„V čem podniká?“

Jeho otázka přišla rychle jako prásknutí biče. Starší komisař rozhodil rukama a pousmál se.

„Spíš by bylo jednodušší říct, v čem nepodniká. Jeho otec založil velkou autodílnu a pak k ní připojil první a největší strömstadský autosalon. To bylo těsně po válce, ale on byl vizionář, protože začal také skupovat půdu a stavět činžáky. Olof v otcově firmě pracoval, a když starý pán v polovině osmdesátých let umřel, Olof celý podnik převzal. Řídil ho úspěšně a nadále rozšiřoval jeho působnost. Prodává auta, lodě i nemovitosti. V posledních letech hodně obchoduje s Nory.“

Patrik Lind si odkašlal a k Alicině zděšení jevil známky toho, že se chystá něco říct.

„Choval se k nám pěkně hnusně. Stoprocentně byl opilý. A to nebylo ještě ani půl desáté ráno,“ pronesl.

Pokud očekával, že tato informace bude přijata s podivem, komisař ho brzy vyvedl z omylu.

„To chápu. Potkali jsme se včera na jednom vánočním večírku. Oslava hokejového klubu Lions, pokud mám být konkrétní. A můžu vám říct, že svařák i punč tekly proudem. Kdybyste mi před pár hodinami dali dýchnout, určitě by výsledek byl pozitivní.“

Pobaveně zamrkal na zástupce oblastního ředitele a pak dodal: „Samozřejmě bych nenadýchal nějaké obrovské hodnoty. Šel jsem dnes přece do práce. Ale auto jsem nechal stát doma a šel jsem raději pěšky.“

Roger Willén probodl staršího kolegu pohledem.

„Věděl jste včera večer, že se ta dívka ztratila?“

Komisař zavrtěl hlavou.

„Ne. V klubu Lions zasedám ve výboru pro oslavy a dostavil jsem se do sálu už v pět hodin. Na stanici pracujeme do pěti, ale vybral jsem si náhradní volno a odešel jsem o trochu dřív. Hlášení jsme dostali kolem sedmé, tudíž to ihned šlo na kraj. A ti se rozhodli, že na to pošlou vás z Trollhättanu. V Uddevalle mají všichni střevní virózu. A kromě toho ještě stále pátrají po tom muži, co má na svědomí už několik znásilnění. Jednu z těch žen skoro uškrtil, a ta je na tom stále velmi špatně. Jejich vyšetřování má nejvyšší prioritu.“

Willén už tyto informace měl, ale přesto souhlasně přikývl.

Ráno dorazil do Strömstadu v doprovodu svých dvou kriminálních inspektorů, v první řadě proto, aby se na místě zapojil do pátrání, ale také proto, aby se seznámil s místními policisty. V tuto chvíli jeho inspektoři vyslychali Ameliiny učitele a spolužáky. Po návratu na stanici vyšetřovatelé očekávali, že zde bude přítomen Kristoffer Sjöberg a oni se ho budou moct vyptat na to, co se stalo předešlého dne. Ale to se tedy nestane. Budou muset počkat, až se Sjöbergovi a jeho advokátce uráčí se s Kristofferem na stanici dostavit.

Willéna to štválo, ale snažil se to nedat najevo.

„Vaše stanice je o víkendu zavřená. Moji inspektoři Paula Nilssonová a Lars Engman by tedy mohli prostory

během víkendu využívat. Nemáte náhodou nějaké další kanceláře, kdyby se museli zdržet až do dalšího týdne?“

Ještě víc se napřímil. Alice měla pocit, že skoro slyší, jak mu uniforma praská ve švech.

„To nebude problém,“ odpověděl Berglund.

Jestli jsou komisař a Olof Sjöberg stejně staří, znamená to, že je Sjöbergovi čtyřiašedesát. Nicméně Berglund vypadá rozhodně starší a sešlejší, pomyslela si Alice. A Willénovi není ani čtyřicet, ale chová se jako starý generál. I když má z nás všech samozřejmě nejvyšší hodnost. Za to může děkovat poslední policejní reformě.

Před několika lety došlo k reorganizaci švédské policie a dřívějších jedenadvacet policejních okrsků se sloučilo do sedmi krajů. Obec Strömstad spadala pod kraj Západní Švédsko a dále pod oblast Fyrbodal. Do ní patřily obce Strömstad, Trollhättan, Vänersborg a Uddevalla. Krajské ředitelství Západního Švédska sídlilo v Göteborgu a odtamtud se rozhodovalo, která oblast bude daný zločin vyšetřovat a které týmy do toho budou zapojeny.

Reforma ve výsledku pořádně zamávala s dosavadní policejní hierarchií. Různé týmy, které mnoho let výborně spolupracovaly, byly rozpuštěny a policisté byli přeřazeni na nová oddělení. Reforma se stala terčem tvrdé kritiky policejních odborů, řadoví policisté byli velmi nespokojení. Mnoho starších policistů odešlo do předčasného důchodu.

Zástupce oblastního ředitele z Trollhättanu představoval jednoho z mladších velitelů, které reforma posunula na kariérním žebříčku výš. A fakt, že svůj úkol bere nanejdůležitěji, byl jasný všem třem přítomným. Sven-Ove Berglund o něm slyšel, že je to dobrý policista. Jeho bývalá nadřízená z Trollhättanu, Ann-Katrin Svantessonová, byla teď ředitelkou ve Fyrbodalu. Na ni

Berglund slyšel také samou chválu. Reorganizace možná do budoucna přinese dobré výsledky, ale on sám už toho všeho měl plné zuby. Rozhodl se, že na konci června odejde do důchodu. Právě teď mu připadalo, že do té doby ještě zbývá celá věčnost.

Ozvalo se pípnutí interního telefonu a Kicki z recepce jim oznámila, že volala advokátka Olofa Sjöberga, prý dorazí mezi třetí a čtvrtou.

Roger Willén stiskl rty, až z nich zbyla jen tenká čárka. Ledově modré oči jako by pokrývala tenká vrstva námrazy a chlad číšel i z jeho hlasu.

„To před tím chlapem všichni stojí v pozoru?“

V tu chvíli se Sven-Ove Berglund poprvé toho rána zešíroka usmál.

„Asi tak by se to dalo říct,“ odpověděl.

Willén se obrátil ke strážmistrům, kteří dosud postávali u dveří.

„Můžete jít,“ řekl stroze.

To nemusel říkat dvakrát, Patrik a Alice rychle proklouzli dveřmi ven.

Jakmile je za sebou zavřeli, přešel Willén několikrát tam a zpět po místnosti a pak se zastavil u komisařova stolu.

„Proč se ten Sjöberg takhle chová? Protože může? Nebo je s tím jeho synem něco v nepořádku?“

Sven-Ove Berglund zůstal chvíli mlčky sedět, pak se zhluboka nadechl a podíval se na mladšího kolegu.

„Posaďte se,“ řekl a pokynul rukou k vetché židli pro návštěvy.

Willén si povytáhl puky, opatrně se posadil na rozvíknanou židli a tázavě se podíval na komisaře, který si s vyprávěním dal načas.

„Byl jsem na obou Olofových svatbách. S první ženou se rozváděl zhruba před dvaceti lety. Když potkal Ann. Ta byla o pár let mladší a také rozvedená. Olof už měl skoro dospělou dceru, ale Ann žádné děti neměla. Po několika letech se jim narodil Kristoffer. Přišel na svět předčasně a dali ho do inkubátoru, jeho stav byl kritický. Ale nakonec se z toho dostal. I když musel podstoupit operaci srdce, když byl ještě miminko, to si pamatuju. Jenže ho postihly i jiné... vady. Neviditelné vady. Moc nemluví a stará se jen o své zájmy. Ten kluk je úžasně šikovný automechanik. Opravuje veterány a staré americké káry. To je i Olofův koníček a oba dva se tomu společně hodně věnují. Pro Olofa je to tedy koníček, ale Kristoffer to bere jako práci a... životní náplň. Je fakt génius!“

„Takže ho otec před námi chrání kvůli tomu, že je ten kluk duševně zaostalý?“ zeptal se Willén ostře.

„Duševně zaostalý... Kristoffer není zaostalý. Naopak. Je prostě jen trochu jiný,“ odvětil komisař mírně.

Podíval se na dokonale upraveného zástupce oblastního ředitele, který vzpřímeně seděl na samém krajičku židle. Ani na vteřinu si nedá pohov, pomyslel si. A rozhodně nehodlal Willénovi prozradit, že je chlapcovým kmotrem.

„Olofův ochranný postoj, jak tomu říkáte, má jistý důvod. Ann před deseti lety zemřela. Ve sprše ji postihla mrtvice a na místě se zhroutila. Mrtvá. Zcela bez varování. Od té doby jsou Olof a Kristoffer jen spolu. Jsou si velmi blízcí,“ řekl.

Willén se na kolegu zamyšleně podíval a zeptal se ho:

„Kolik je Kristofferovi?“

„Sedmnáct. Olof včera na večírku vykládal, že si zrovna dělá řidičák. Zjevně mu v tom nic nebrání. Počítá s tím, že řidičák dostane v dubnu, až mu bude osmnáct.“

„Ale do té doby se tu hodlá projíždět v tom svém pick-upu, který může řídit už od patnácti.“

Willén se po té poznámce opět odmlčel a zdálo se, že usilovně uvažuje. Nakonec vstal.

„Kolem třetí se vrátím, protože u toho výsledku chci být. Zatím nashle!“

S těmito slovy vyšel z místnosti a energickým krokem zamířil ke schodům. Komisař zůstal dlouho sedět s pohledem upřeným na tkaný obrázek, který na zdi visel už od dob jeho předchůdce. Typický květinový motiv z Dalarny léty poněkud omšel a zešedl. Obrázek jejich kancelář nijak nevylepšoval, ale visel tam odjakživa, a tak ho komisař nechával být. Stejně už ho nikdo nevnímal.

Narovnal se na židli, z náprsní kapsy vytáhl mobil a navolil číslo. Robotický hlas mu oznámil, aby po zaznění tónu zanechal krátkou zprávu. Po pípnutí Berglund řekl:

„Ahoj Olofe. Tady je Sven-Ove. Jakmile budeš moct, zavolej mi na můj soukromý telefon.“

ZA DESET MINUT ČTYŘI zaparkoval Olof Sjöberg svůj Mercedes-Benz třídy S dovezený přímo od výrobce na Velkém náměstí před policejní stanicí. Táhle parkuje skoro milion korun, pomyslel si Willén a musel neochotně připustit, že to na něj udělalo dojem. A o to samozřejmě šlo. Jasně červený Jaguar XE patřící advokátce Charlottě Starkové už stál opodál, přijela před pěti minutami. Takže musela vědět, kdy dorazí její klienti. Willén se tím užíral, ale nic neřekl. Dokonce i on věděl, s kým má tu čest, a nechtěl si advokátku hned na začátku znepřátelit. Charlotta Starková na okolí takto působila a byla si toho nanejvýš vědoma.

Jakmile vstoupila do místnosti, okamžitě se veškerá pozornost soustředila na ni, všichni ostatní jako by byli vzduch. Ne snad že by byla obzvlášť vysoká, ale měla výrazné ženské křivky, které uměla prodat. Místo toho, aby své tělo schovávala ve volných hábitech a tunikách, nosila strohé kostýmky a saka. Halenky a topy pod sakem si však vždy vybírala s velkým výstřihem a většinou byly z hedvábí nebo jiného hladkého materiálu. Součástí její strategie bylo ukázat tak akorát, někdy skoro až nevhodně moc ze žlábků mezi plnými nadry. Ve výstřihu se

často trpytil drahý náhrdelník, který k sobě také poutal pohledy okolí. Vždy nosila boty na vysokém podpatku a opravdu v nich uměla hezky chodit. Přestože už jí minula padesátka, i tomu nejpřísnějšímu soudci se v její přítomnosti roztřásla ruka s kladívkem. Nebylo vyloučené, že se ruka rozechvěla i té či oné soudkyni. Advokátka Starková si těchto reakcí všímala, ale dělala, že je nevidí. Místo toho všechny odměňovala zářivým úsměvem a jiskřivým pohledem pronikavě modrých očí a prsty si jemně čechrala tmavě hnědé kadeře. Pak spustila a po koketnosti nebylo ani stopy. Byla ostrá jako břitva a jen velmi zřídka u soudu prohrála.

„A kde budeme jednat?“ zeptala se komisaře Berglunda.

„Můžete zůstat v této místnosti, ta je největší. Donesl jsem pár židlí navíc,“ dodal a vstal.

Pousmál se na Willéna, stoupl si do rohu a svým vystupováním dával jasně najevo, že hodlá být pouze v roli přihlížejícího. Zástupce oblastního ředitele zůstal stát u okna, které okupoval už od svého příchodu před tři čtvrtěhodinou. Opřel se o parapet a snažil se působit uvolněně. Ve skutečnosti ho Charlotta Starková znervožňovala a to ho ještě víc rozčilovalo. Zároveň ho fascinovala, ve svém oboru byla téměř legendou. A teď bude přítomna tomu, jak vyslychá Kristoffera Sjöberga.

Otec se synem vstoupili do místnosti zároveň s kriminální inspektorkou z Trollhättanu. Paula Nilssonová s Rogerem Willénem pracovala skoro patnáct let. Když se poprvé setkali, oba byli čerstvě inspektory. Po několika letech udělali z Willéna policejního komisaře a teď už byl zástupcem oblastního ředitele. Paula, rozvedená matka tří dětí, zůstala na pozici inspektorky. Každému je přidělen

jiný los osudu, pomyslela si Paula, už jí nestálo za to, aby se tím trápila.

Olof Sjöberg popošel k advokátce a vřele ji objal. Místností se ozvalo mlasknutí dvou polibků na tvář. Roger Willén si stihl všimnout, že advokátka na zlomek vteřiny ztuhla, ale pak se s úsměvem vymanila z jeho objetí a obrátila se ke chlapci ve dveřích.

„Ahoj Kristoffere! Tebe jsem neviděla od toho humřího večírku,“ pozdravila ho vesele.

Zjevně neměla v úmyslu jít mu naproti a chlapec zůstal stát na prahu. Nepodíval se na ni, jen jí krátce pokývl.

Kristoffer měl na sobě červenou kostkovanou flanelovou košili, zpod níž vykukovalo tmavomodré tričko, a modré džíny. Na nohou robustní boty, v jedné ruce držel modrou čepici. Oblečení vypadalo nově a čistě. Chlapec byl hubený a vytáhlý, samá ruka samá noha. Ruce měl překvapivě velké. Obličej hyzdilo silné akné, ale zdálo se, že z něj časem vyroste pohledný mladík. Podle Berglunda mu bylo sedmnáct let, brzy osmnáct, ale vypadal mladší. Tmavě blond vlasy měl upravené do účesu, který by Willén označil jako typicky páskovský – dlouhou ofinu měl vyčesanou do vysoké vlny nad čelem a natuženou nějakým gelem. Pohledem těkal po místnosti, ale většinou klopil zrak k podlaze.

Olof popošel k synovi a jemně ho vzal kolem ramen.

„Pojď, teď si popovídáme tady s těmi policisty. Pak pojedeme domů a budeme dál makat na tom pontiakovi.“

Na poslední větu chlapec slabě přikývl, pohled stále sklopený k zemi.

Po vzájemném představení přítomných Roger Willén všechny vyzval, aby se posadili. Opatrně se začal vyptávat na to, co se stalo touto dobou předešlého dne.

Už od počátku to šlo ztuha. Kristoffer na dotazy odpovídal jednoslabičně, kýval či vrtěl hlavou, anebo také neodpověděl vůbec. Pohledem občas zatěkal po místnosti, ale na nikoho z ostatních se nepodíval. Většinu času seděl nehnutě na židli a díval se do země.

Kristoffer jim potvrdil, že ho na autobusové zastávce kousek od školy zastavila jeho vzdálená sestřenice Tuva a poprosila ho, jestli by neodvezl Amelii domů, protože jí ujel autobus. Vysadil Amelii na zastávce blízko jejího domu a pak jel rovnou na Breidablick. Na otázku, co dělal po příjezdu domů, odpověděl jen „pontiaka“. Když ho Roger Willén požádal, jestli by odpověď nemohl rozvést, jen pokrčil rameny a zopakoval „pontiaka“.

Olof si odkašlal a řekl: „Je to Pontiac Firebird z šedesátého osmého, který má být dnes hotový. Majitel si pro něj dnes večer přijde, tak jsme měli včera trochu naspěch. Dělalí jsme na něm v dílně asi do šesti. Že ano, Kristoffere?“

Chlapec přikývl, ale stále nic neříkal.

„Byl jste doma, když Kristoffer přijel?“ zeptal se Willén.

Olof se ležérně opřel a rozviklané opěradlo židle zlověstně zapraskalo.

„Ne, dorazil jsem hned po něm. Kristoffer ještě nemá řidičák, takže jsem byl na zkoušku projet jedno auto. Veterána ke kompletní renovaci. Pospíchal jsem, abych ještě stihl Kristofferovi na chvíli píchnout s tím pontiakem. Večer jsem se chystal na vánoční večírek hokejového klubu Lions, ale Kristofferovi měli večer přijít pomoci kamarádi, aby na to nebyl sám. Anton a Gabriel přijeli těsně předtím, než jsem vyrážel na večírek.“

„V kolik hodin byste řekl, že jste odpoledne dorazil domů? Jestli byste to mohl uvést trochu přesněji.“

„Hm... asi tak ve tři čtvrtě na čtyři.“

Jestliže Olof Sjöberg přijel domů před čtvrtou, Kristoffer těžko může mít s dívčíným zmizením cokoli společného. Amelie se doma trochu najedla a došla si na záchod, to jí muselo zabrat pět, maximálně deset minut. Kristoffer by nestihl na Amelii u zastávky počkat a nalákat ji do auta. Teoreticky jí mohl slíbit, že ji zaveze zpátky do školy, ale pak jí místo toho odvézt někam jinam a tam jí něco udělat. Následně by se jí ovšem musel zbavit. A domů se dostavil před tři čtvrtě na čtyři. Nemožné, za necelou půlhodinu by to všechno provést nestihl.

Nebo snad stihl? Ze zastávky, kde chlapec Amelii vysadil, to bylo na Breidablick něco přes dva a půl kilometru. Willén horečnatě uvažoval, ale pořád mu ta rovnice neseďela. Rozhodně na to neměl dost času. Takovýto speciální pick-up jede příliš pomalu, nejvýš třicítkou. Pokud tedy ovšem není nějak upravený. To bych měl raději zkontrolovat, pomyslel si.

„Takže tím se všechno vysvětlilo!“

Všichni v místnosti sebou trhli. Charlotta Starková vstala ze židle a půvabným gestem si uhladila černou sukni. Krvavě červený lak na nehtech ladil s velkým rubínem blyštícím se ve výstřihu smetanové hedvábné halenky. Během výslechu neřekla ani slovo, ale teď se rázem ocitla v centru pozornosti. Královsky pokynula Olofovi a Kristofferovi, aby se také zvedli, což poslušně učinili.

„Jak už tu padlo, pokud byste ještě chtěli s Kristofferem mluvit, obraťte se na mě nebo na Olofa,“ utrousila a vypulula ze dveří s otcem a synem v závěsu.

Než se kdokoli z přítomných policistů stačil natolik vzpamatovat, aby ze sebe vypravil něco smysluplného, byl vyslýchaný s doprovodem pryč. Chvilku to trvalo, ale pak

si Willén uvědomil, jak mu v mozku začíná probublávat vztek.

„Zavezte ten jeho pitomý pick-up k technikům. Zjistěte, jestli není nějak upravený,“ hlesl chmurně.

Paula Nilssonová souhlasně kývla a pak se na něj zamyšleně podívala.

„Všiml sis taky, že ze Sjöberga táhl alkohol?“ podotkla.

„Hm... na to jsem se nesoustředil,“ přiznal Willén.

Znali se s Paulou natolik dobře, že to mohl připustit, a přitom neztratit tvář.

„Ucítila jsem to, když jsme se představovali. A myslím, že ta megera Starková si toho taky všimla, když se objímali.“

Ta megera Starková. No, možná že megera je. Ale ty kozy! pomyslel si Willén a mírně se začervenel.

Blížila se sedmá. Bylo na čase poohlédnout se po nějaké restauraci, kde se navečeří, pak musí ještě odřídit sto dvacet kilometrů domů. Roger Willén vstal ze židle a zívá. Už se těšil, až z této vydýchané kanceláře vypadne. Následující den hodlal sledovat vyšetřování z Trollhättanu, ať si to tu převezmou kolegové, kteří zůstávají. Pátrání jim prozatím neposkytlo sebemenší vodítko, ale budou v něm pokračovat celou noc. Teď bojovali o čas – buď najdou Amelii v pořádku, anebo už mrtvou.

Zrovna když si protahoval celé tělo až k prstům u nohou, zazvonil telefon na stole. Bylo to zvláštní, zůstal na stanici sám. Všichni ostatní odešli domů, včetně recepční. Kdo sem ten hovor přepojil? Telefon vytrvale zvonil a Willén se nakonec rozhodl, že hovor přijme. A hned toho zalitoval.

„Co to kurva děláte? To chcete mého kluka zničit? Co si to dovoluujete, takhle ho šííleně buzerovat!“

Nemusel se představovat, Willén ihned poznal, že volá Olof Sjöberg. A jak vykřikoval „šíííleně buzerovat“, neznělo to příliš strážlivě. Když přišel po výsledku na policejní stanici domů, zjevně si opět přihnul.

„Uklidněte se trochu. Co tím chcete...“

„Uklidněte se... Víš co, já jsem úúúúplně klidnej. Kdybych tak klidnej nebyl, tak už bys byl v pěkným průseru!“

Následoval proud nadávek a výhrůžek, teprve poté ze sebe Olof dostal, co ho tak rozčililo. Důvodem byl fakt, že odvezli Kristofferův pick-up do Göteborgu, kde ho měli prozkoumat technici. Kromě toho musel Kristoffer odevzdat oblečení, které měl na sobě, když Amelii vezl. Když policisté přijeli do garáže, měl zrovna tyto džíny a mikinu na sobě.

„Musel se svlíkat před dvěma *debilníma* fízlama! A jeden z nich byla ženská!“ řval Olof Sjöberg.

„To bylo nezbytně nutné...“ pokoušel se Willén o vysvětlení, ale přerušil ho rozzuřený Sjöberg, který ho stejně vůbec neposlouchal.

„Snažíte se to na něj hodit!“ hulákal.

Roger Willén zmobilizoval veškeré své sebeovládání a pak s nuceným klidem řekl: „Uklidněte se, Sjöbergu. Právě naopak. Prozkoumáním jeho auta a oblečení se můžeme ujistit o tom, že je Kristoffer nevinný. Víte...“

„On ale je nevinnýýý!“

„A přesně to chceme mít podložené. Podle našich informací byl však Kristoffer poslední, kdo Amelii viděl. Jestliže neprokážeme jeho nevinu, cejchu zločince už se před lidmi nezbaví.“

„Podstrčíte mu tam důkazy!“ zasyčel Sjöberg.

Willéna přemohla únava a hlad, už neměl sílu se s tím opilcem dál dohadovat. Zároveň chápal Sjöbergovy obavy.

Proti Kristofferovi svědčila řada okolností a bylo dost dobře možné, že za Ameliiným zmizením stojí on. A sám před sebou byl Willén ochotný připustit, že doufá, že tam technici něco najdou. Kristoffer byl zvláštní. Kdoví čeho je takový kluk schopný?

„Mluvil jsem s techniky z Göteborgu. Slíbili mi, že se tomu budou věnovat přednostně. Vyřídíte Kristofferovi, že mu vozidlo vrátíme nejpozději po Novém roce. Možná i dřív, ale teď nám do toho přijdou Vánoce...“

„No právě! Takže ten chudák bude bůhví kolik týdnů bez autáku!“

V tu chvíli zástupci oblastního ředitele povolily nervy.

„Teď mě pořádně poslouchejte. Pokud jeho věci neprohlédneme a neprokážeme jeho nevinu, nebude Kristoffer v nejbližších letech potřebovat vůbec žádné vozidlo. Protože bude zavřený! Nadlouho!“

Na druhém konci se rozhostilo ticho. Pak se spojení náhle přerušilo.

Roger Willén vrátil bezdrátový telefon do stojanu a dlouho jen tak seděl a zíral na něj. Něco tu nehrálo. A náhle mu to došlo: jak to, že Olof Sjöberg zná přímé číslo na Berglundův pracovní telefon? To číslo se nikde neuvádělo. Na tuto linku se dalo dovolat pouze přes ústřednu a tam už teď nikdo neseděl. Z toho vyplývala následující otázka: jak blízcí si Sjöberg s komisařem vlastně jsou?

PRVNÍCH NĚKOLIK DNÍ se po Amelii usilovně pátralo, avšak bezvýsledně. Vedoucí vyšetřování oznámil, že pátrání bude s neztenčenou silou pokračovat i během celého víkendu. Policii se přihlásilo nečekaně mnoho dobrovolníků, kteří se do hledání také zapojili.

V sobotu dopoledne zůstali na strömstadské stanici pouze kriminální inspektoři Paula Nilssonová a Lars Engman.

„Vidělas Kristofferův pick-up?“ zeptal se Lars Engman.

„Jo. Můj Love by nad ním slintal. Už teď neustále vykládá o tom, že takový chce, až mu bude patnáct,“ povzdechla si Paula Nilssonová.

„Já ho chápu. Vždyť si ho ten kluk vyrobil sám. Tedy spolu s otcem. Boky korby z leštěného dřeva a bílé kožené sedačky a červená metalíza a hliníkové disky kol... To není jako ten starý ojetý moped Puch Dakota, co jsem dostal já!“

„Jasně. Ale hlavně že byl pojízdný, ne? Mně nezbývalo než jezdit na kole. Výhodou bylo, že jsem tehdy měla výbornou fyzičku. Zdůrazňuju ten minulý čas.“

Sarkasticky uchopila mezi prsty menší pneumatiku, kterou měla kolem pasu. Kolega se chápavě usmál

a poplácával se po rostoucím bříšku. Hodlal začít hubnout a cvičit. Po Novém roce. To si sliboval poslední tři roky. Už bylo na čase novoroční předsevzetí uskutečnit. Hned po Novém roce, umiňoval si.

„Hm, takže toho kluka musíme vyslechnout ještě jednou.“

Netěšili se na to, ale zástupce oblastního ředitele Willén se v tomto bodě vyjádřil velice jasně, když před chvílí volal.

„Zjistěte, jestli se Kristoffer Amelii nabídl, že na ni u zastávky počká a odveze ji zpátky do školy. Napadlo mě, že možná zajel k těm kontejnerům a tam se začal otáčet. Ta holka třeba dostala strach a vytáhla mobil. A v tu chvíli jí ho vytrhl z ruky, hodil ho do kontejneru a odjel s ní dál. Vzhledem k tomu, že podle svého otce byl doma před tři čtvrtě na čtyři, měla by se Amelie nacházet někde na cestě mezi kontejnery a Sjöbergovým domem. Ta trasa je dlouhá dva kilometry a osm set metrů. Vím, že už jsme ji prohledali... ale nařídím, aby to tam dnes a zítra ještě jednou důkladně prošli. A aby prohledali všechny chaty a chalupy v okolí,“ řekl Willén.

Oba kriminalisté z Trollhättanu jeli autem na Breidablick, kde je čekalo nové setkání s Olofem a Kristofferem Sjöbergovými. V tuto chvíli nepršelo, ale silný vítr se nevzdával.

„Jedna věc mi vrtá hlavou,“ řekla Paula Nilssonová.

„A co?“ zeptal se Lars Engman.

„No, teď už jsme s kolegy vyslechli skoro všechny, kdo bydlí podél cesty nebo se s Amelií znají ze školy. Jak děti, tak dospělí. Téměř všichni vědí, kdo Kristoffer je, a všichni se shodují na tom, že je trochu zvláštní a samostatný. Ale nikdo ani v nejmenším nenaznačil, že by se ten

kluk choval nevhodně, měl jakékoli násilné sklony nebo že by obtěžoval děti. Naopak. Všichni o něm říkají, že je hodný a neškodný. Machr přes motory a stará auta. Jedna z maminek mi vyprávěla, že Kristoffer pomohl jejímu synovi opravit kolo, když ho někdo přejel. To kolo, ne syna. Kristoffer sehnal náhradní díly a vrtal se v tom kole několik dní. Bylo pak jako nové. Dokonce v lepším stavu než předtím, řekla ta maminka. A nechtěl si za to nic vzít. A to mu tehdy bylo jedenáct! Proč by se tenhle trochu zvláštní a technicky nadaný kluk najednou rozhodl unést devítiletou holku?“

Lars Engman lehce pokrčil rameny.

„Co já vím, třeba s ním začaly cloumat hormony. Kdoví co se tomu klukovi honí hlavou? Není zrovna upovídáný. Na druhou stranu v mluvení ho bohatě zastane jeho fotr.“

„To je fakt. Ale mám takový pocit, že se ho otec snaží hodně chránit. Kluk je takový, jaký je, a Olof Sjöberg ho vychovává sám.“

Zbytek cesty mlčeli a připravovali se na nadcházející setkání.

Od kontejnerů až k Breidablicku viděli podél příkopů zaparkovaná auta. Dvě z nich patřila policejním psodům. Spolu s ostatními policisty v rojnicích prohledávali oblast kolem cesty i přilehlý terén. Dohromady se pátrání účastnily téměř čtyři stovky lidí. Jestli tu dívenka někde je, oni ji najdou.

Dle očekávání neměl Olof Sjöberg z jejich návštěvy radost. Nechoťně je vpustil do haly. Bylo skoro poledne, ale on měl na sobě stále dlouhý bílý župan. Jak šel, mokré plastové pantofle se s mlaskáním odlepovaly od podlahy. Vznášel se kolem něj slabý závan chloru, zjevně si byl právě

zaplavat ve vyhříváném bazénu. Velkým oknem v hale viděli policisté prosklenou kupoli, která se klenula nad venkovním bazénem. Podvodní osvětlení propůjčovalo stavbě čarovnou záři.

„Už byste konečně mohli Kristoffera přestat otravovat,“ zavrčel Olof s výhrůžným podtónem v hlase.

Inspektoři si povšimli, že z něj táhne alkohol. Je ten chlap vůbec někdy střízlivý? pomyslela si Paula podrážděně. S opilým Olofem bylo těžké porízení, protože alkohol v něm zjevně probouzel agresivní sklony. Nebo se snad takhle chová proto, aby syna chránil, protože se opravdu něčeho dopustil? Ví něco, co před nimi tají? Paula jakožto ostřílená vyšetřovatelka věděla, že na něj nemůže hned uhodit s takovýmito palčivými otázkami, ale až přijde čas, zeptat se musí.

„Oblastní ředitel Roger Willén nás požádal, abychom mu položili několik doplňujících otázek,“ řekla přívětivě.

Záměrně z Willénova titulu vynechala „zástupce“. Olof na ni upřel podezřívavý pohled.

„Jaké dopl... otázky?“ vyjel a trochu se zakoktal.

„Vždycky je od svědků třeba doplnit nějaké informace. A vy budete samozřejmě při tom,“ řekl Lars Engman a snažil se, aby to vyznělo klidně a věcně.

Mohutný muž v chundelatém županu na žulové dlažbě mírně vrávorá. Nebo to snad byl koupací plášť? Engman si nebyl jistý, jaký je v tom rozdíl. Olof Sjöberg nakrčil čelo, přimhouřil oči a zpod přivřených víček je probodával ostrým pohledem. Pak zjevně dospěl k rozhodnutí.

„Posaďte se. Jen na sebe něco hodím,“ řekl.

Ukázal na dvě křesílka ze světla hnědé kůže, která byla přistavená u velkých válcových kamen. Za skleněnými dvířky žádný oheň nehořel, ale ani to nebylo třeba,

protože v pokoji bylo teplo a venku nad nulou. Letošní zima byla prozatím nezvykle mírná, proto však také hodně přšelo a foukalo. Moře bylo o dva stupně teplejší, než touto dobou bývá, což dodávalo sílu západním větrům, aspoň to Paula slyšela říkat meteorology v regionálních zprávách. O změnách klimatu se poslední dobou v médiích čile debatovalo. Trochu s křížkem po funuse, myslela si Paula.

Obdivovala kamna, jejichž horní část byla vyrobena ze zelenavého jílovce, a toužila po tom, aby si podobné mohla pořídit do svého malého řadového domku. Ale to musí počkat. Děti dospívají a stojí čím dál víc peněz.

Policisté si odložili bundy do skříňe s posuvnými zrcadlovými dveřmi. Když se začali zouvat, Olof je zastavil: „Nezouvejte se. Mám uklízečku.“

Otočil se, plastové pantofle zavržaly a on zmizel v domě.

Paula Nilssonová a Lars Engman se posadili do kožených křesel a rozhlíželi se po vzdušné hale. Obílené trámy pod střechem bez stropu dodávaly místnosti nádherný pocit prostoru, skoro jako by se člověk ocitl v nějakém kostelíku, myslela si Paula. Obrovský tepaný lustr zavěšený na masivním řetězu ze střešního trámu ten dojem ještě umocňoval. Z okna viděla trávník a zářící bazén pod skleněnou kupolí. Kousek dál šikmo za krytým bazénem si povšimla rozlehlé budovy podobné kravínu. To asi bude garáž s dílnou, uvažovala. Vstala a popošla k oknu. Před budovou stálo několik velkých amerických aut, samé starší modely.

„Dílna,“ upozornila Larse a kývla tím směrem.

Engman jen něco zamumlal. Soustředil se právě na velký obraz z naplaveného dřeva. Představoval rybářskou

osadu v Bohuslänu s loděmi a rybářskými domky. Rackové vyrobení z bílé keramiky poletovali nad střechami nebo posedávali na úvazných sloupcích na mole. Obraz byl pěkný a dobře sem zapadal.

Po chvíli zaslechli, jak se k nim přibližují těžké kroky. Olof si oblékl bílou košili, růžový pletený svetr a světle šedé kalhoty. Koupací pantofle vyměnil za elegantní tmavě šedé kožené mokasíny. Vlasy si pečlivě sčesal přes pleš na temeni hlavy a navoněl se těžkým parfémem.

„Volal jsem Kristofferovi. Hned tu bude,“ podotkl.

„On není doma?“ zeptal se Lars.

„Je, ale byl v garáži. No vida, támhle už jde.“

Olof kývl k oknu. Trojice v hale mlčky pozorovala, jak se vytáhlý chlapec blíží, choulí se před větrem a jednou rukou pevně svírá čepici. Druhou rukou se pokoušel přidržovat mikinu, která mu vlála kolem hubeného těla. Přesto nijak nespěchal. Patrně se na náš rozhovor těší asi tak jako my, pomyslela si Paula. Všimla si, že Kristoffer má na rukávu světle šedé mikiny velkou skvrnu od oleje a že džíny jsou olejem celé nasáklé.

Křídla dveří se otevřela a Kristoffer vstoupil spolu se závanem chladného vzduchu zvenčí. Olof mu šel naproti.

„Běž se převléct. Vezmi si to, co jsi měl na sobě včera ve městě. Budeme ve skleněné verandě,“ řekl přívětivým tónem.

Kristoffer přikývl, ale na nikoho z nich se nepodíval. V zablácených botách prošel kolem a oddusal pryč. Chudák uklízečka musí mít každý den práce až nad hlavu, pomyslela si Paula s nádechem soucitu.

„Pojďte tudy.“

Sjöberg vykročil a vůbec se přitom neotočil, jestli ho vyšetřovatelé následují. Minuli prostorný obývací pokoj,

zařizený několika rozměrnými sedacími soupravami. Na stěnách visely velké obrazy s námořními motivy. Budilo to kýžený dojem; byl to příjemný a reprezentativní pokoj.

Pokračovali vnitřní chodbou, v níž bylo několik otevřených dveří. Jedny vedly do velké kuchyně. Paula zahlédla tmavě šedé kamenné lavice, lesklé bílé skříňky a spotřebiče z kartáčované oceli. I za pošmourného prosincového dne bylo v kuchyni dost světla. Olof otevřel poslední dveře v chodbě a přehnaně zdvořile jim pokynul, aby šli dál.

Bylo zřejmé, proč se verandě říká skleněná. Tři její stěny sestávaly ze skleněných výplní. Stejně jako v ostatních místnostech i zde bylo příjemné teplo. Přední stěnu tvořily posuvné dveře, které vedly ven na terasu s průhledným zábradlím z plexiskla.

Oba inspektoři zůstali stát a kochali se výhledem. Ne snad že by ocelově šedé moře vypadalo nějak lákavě, ale navzdory deštovému oparu byl pohled na skalnaté ostrůvky velkolepý.

Olof Sjöberg k nim přistoupil a doširoka se rozmáchl paží.

„Lidi se mě často ptají, proč se nepřestěhuju do Strömstadu. Ale tohle nic nepřekoná, odtud mě nikdo nedostane,“ řekl.

Paula mu rozuměla. Zároveň jí bylo jasné, že vysedávat tu a kochat se takovýmto výhledem má jistá nebezpečí. Zcela zjevně se zde vypila spousta drinků...

„Posadte se, dojdu pro Kristoffera.“

Olof Sjöberg ukázal na sedací soupravu, která stála otočená směrem k moři, rozmístění nábytku přizpůsobil majitel výhledu. Čalounění bylo z jemného kretonu s květinovým vzorem ve světle zelené a modré barvě. Policisté se usadili do křesel. Olof se za chvíli vrátil a po-

sadil se na pohovku. Po několika minutách se na verandu došoural Kristoffer. Na prahu zůstal váhavě stát.

„Pojď si ke mně sednout,“ vyzval ho Olof a poklepal na sedák vedle sebe.

Kristoffer beze slova udělal, co se mu řeklo. Měl na sobě stejné oblečení jako u včerejšího výslechu na stanici. Paula si všimla, že má za nehty olej a prsty nasáklé černou špínou. Asi je mohl drhnout, jak chtěl, ta špína z nich stejně nepustila. Anebo se o to ani nesnažil.

Paula a Lars se v autě dohodli na následující strategii: Začnou tím, co Kristoffera zajímá ze všeho nejvíc – auty. Důraz samozřejmě budou klást na starší americká auta. Vzhledem k tomu, že Paula v soukromí jezdila deset let starým passatem a nikdy se o motorová vozidla příliš nezajímala, přenechala toto téma hovoru kolegovi.

„Ahoj Kristoffere. Je mi líto, že tě odvádíme od práce. Spousta lidí nám vyprávěla, že renovuješ americké veterány, že jsi moc šikovný a nevíš, kam dřív skočit.“

Paula uviděla, jak se Olof rozzářil, ale Kristoffer na to nijak nereagoval.

„Na čem zrovna pracuješ?“

Kristoffer zašilhal po otci a zamumlal: „Vyměňuju blatník.“

„Aha. A na jakémpak autě?“ pokračoval Lars neúnavně.

„Buick Electra. Ze sedmašedesátýho,“ hlesl.

Ještě stále se ani na jednoho z policistů nepodíval.

Olof si odkašlal.

„Asi jste si sem nepřišli pokecat o autech, že?“ přerušil je stroze.

Paula převzala velení. Usmála se a pokusila se zachytit chlapcův pohled. „To ne. Jen potřebujeme něco dovysvětlit. Můžeme se tě na něco zeptat, Kristoffere?“